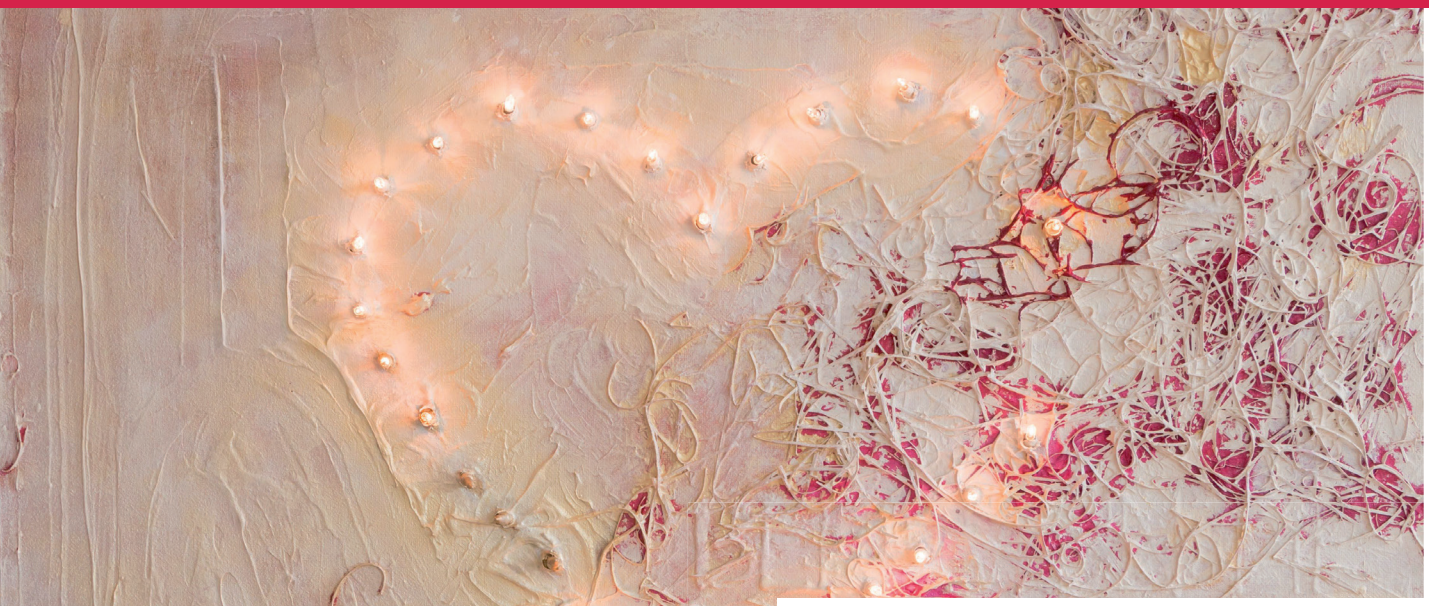

Er is *licht*

Acht jaar na het ongeluk waar ze hersenletsel aan over hield, begon Marloes van Zoelen dagelijks dingen op te schrijven die onverwacht leuk waren, die goed gingen of beter dan ze had verwacht. Ze noemde ze 'lichtpuntjes'.

'Ik was er heel erg aan toe en ik greep alles aan om maar een beetje uit het donker te komen. Dus toen een vriendin mij vertelde dat het dagelijks opschrijven van wat er wèl goed was aan de dag haar had geholpen, ben ik dat gaan doen. Als bedrijfskundige ben ik gewend om dingen analytisch te bekijken. Dus na een week analyseerde ik wat ik had opgeschreven en constateerde: er is licht. Daarom ben ik ermee doorgegaan. Na een tijd ging ik het licht ook steeds meer ervaren. Ik hield wat ik opschreef voor mijzelf. In die jaren leefde ik onder een steen.'

Blij ei Toen overleed haar man, plotsklaps en veel te jong (39). Marloes stopte met het dagelijkse ritueel. Ruim een jaar later ontstond het idee om er opnieuw mee te beginnen en daar vervolgens ook over te bloggen. 'Over rouw in het eerste jaar is veel geschreven, maar voor mij begon het rouwen pas goed na een jaar. Daar wilde ik over schrijven, terwijl ik tegelijk mijn lichtpuntjes deelde. Vervolgens ging ik er ook over twitteren. Ik ben er argeloos aan begonnen. Ik had geen idee wat het mij zou brengen. Omdat ik door mijn hersenletsel zeer aan huis gebonden ben, bleek Twitter voor mij een goede manier om vanachter de laptop contacten op te doen en te onderhouden. Al gauw bleek dat ik mensen kon inspireren en helpen met mijn schrijfsels. Iemand zei tegen mij: 'Wat een mooi concept'. Ik dacht: concept? Ik doe dit omdat het mij helpt. Ik weet, hoe naar de dag ook is, dat ik elke avond lichtpuntjes kan noemen. Zo kan ik door de pijn heen leven. Het is geen concept. Het is wel mooi dat anderen er blijkbaar ook iets aan hebben.'
'Zeker, er zijn ook mensen die zich ergeren aan mijn tweets. Zij vinden mij een blij ei. Iedereen z'n eigen manier hoor. Wat voor mij werkt, zal zeker niet voor iedereen goed zijn. Elk mens zal geluk, dankbaarheid, lichtpuntjes of hoe je het noemt een plek geven in z'n leven. Ik heb er een dagelijks ritueel van gemaakt.'

Verhalen vertellen op doek Kunst is altijd een uitlaatklep geweest voor Marloes. 'Het was altijd mijn dagboek, mijn verhaal op doek. Een dagboek deel je niet, dus mijn schilderijen deelde ik ook niet.'
Toen ze ging verhuizen van een groot huis naar een klein appartement, moest ze beslissen wat ze met haar schilderijen zou doen. 'Ik had ze echt niet allemaal aan de muur hangen. Ze stonden opgeslagen op zolder. Wegdoen vond ik zonde. Ik besloot ze alsnog te delen. Meteen kwam de vraag: 'Zijn ze te koop?' Dat was het startpunt van een nieuwe carrière. Ik begon schilderijen te verkopen en op verzoek ook verhalen van anderen te schilderen. Dat vind ik leuk, want ik kan er anderen blij mee maken. Dat kan ik bijna niet bevatten, maar het is zo. En, wat voor mij belangrijk is, ik kan het thuis doen.' Op de vraag of ze zichzelf ziet als kunstenaar blijft het even stil. Dan zegt ze: 'Ik ben verhalenverteller op doek. Ja, met schroom noem ik mij kunstenaar. Ik heb dat talent. Voor mij is het delen van mijn talent om zo te vermenigvuldigen belangrijk geworden. Het is bijzonder dat ik, met mijn beperkingen, blijkbaar lichtpuntjes kan verspreiden door er op sociale media over te schrijven en door voor anderen te schilderen.' ●

Ineke Ludikhuize
Redactie AdRem, gemeentelid in Utrecht

Zie ook www.marloesvanzoelen.nl